

Jylland nogle åbne fængsler, hvor der ligger otte mennesker i et rum, der i øvrigt er beregnet til dagligstue. Hvis det ikke er stressende for den enkelte fængselsfunktionær!

Man opfører et åbent fængsel på Langeland, så oplever man samtidig, at man ikke kan fylde det fuldstændig ud, og så tager man mennesker fra et andet åbent fængsel og placerer dem der. De bliver rasende, og det giver stress.

Jeg kunne godt tale et par timer om, hvordan man behandler fængselsfunktionærene i kriminalforsorgen.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Så vil jeg gerne spørge: Hvad er SF's løsning på de to problemer? Altså, man er god til at kritisere, man ved ikke rigtig, om man vil fastholde en screening, hvis SF en dag skulle komme til, for det har man i hvert fald ikke stemt for. Hvad vil SF gøre for fængselsfunktionærene? Vil man bygge flere fængsler? Er det den eneste vej, eller kan vi klare det med at lave stressklinikker?

Kl. 13.30

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Det, det jo drejer sig om, er, at man fra regeringens side starter med at stramme straffelovgivningen på en lang række områder, på trods af at man ved, at der ikke er fængselspladser nok. Og når det så efterfølgende viser sig, at der er overbelægning i fængslerne, siger ministeren: Det må vi se at få gjort noget ved. Men der er intet sket endnu. Vi har på nuværende tidspunkt en overbelægning, bl.a. i de københavnske fængsler, på mere end 100. Det synes vi ikke er rimeligt.

Det, vi har brug for, er en kombination af det hele: Vi skal have nedbragt antallet af folk, der venter på at komme i fængsel, vi skal have fjernet den der måde hele tiden at løse alle problemer på ved at sætte folk i fængsel. Der er andre variationer.

Vi kunne jo også tage en samtale med kriminalforsorgens ansatte. Det vil jeg meget gerne bidrage til, således at fru Charlotte Antonsen kunne finde ud af, hvordan arbejdsmiljøet er i fængslerne.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Jeg vil gerne takke for en god og også interessant debat. Vi er jo kommet godt omkring em-

net. Det er et vigtigt emne, vi har diskuteret i dag, og som det fremgår, er det jo også noget, der berører mange mennesker.

Jeg er også enig med fru Anne Baastrup i, at debatten har været god, og den har også været nuanceret.

Så vil jeg godt igen takke Enhedslisten for at have taget initiativ til forespørgslen, som har givet os mulighed for at drøfte et emne, som optager os alle meget, nemlig hvordan vi forebygger stress og sikrer en bedre sammenhæng mellem arbejdsliv og familieliv. Det er jo et emne, som har haft høj prioritet i regeringens politik og fortsat vil have det. Stress har været på arbejds-miljødagsordenen i årevis, og der er blevet gennemført en lang række aktiviteter for at gøre noget ved stressen.

Jeg synes også godt, vi kan bruge debatten i dag til at konstatere, at der altså er forskellige slags stress. Man må jo sondre mellem den gode stress og så den dårlige stress. Den gode stress er den, der gør, at man gerne vil yde en god præstation, det, at man er opmærksom og gør en god indsats. Så er der selvfølgelig den negative stress, som kan være ødelæggende for personen og føre til i værste fald sygdom og til allersidst udstødelse fra arbejdsmarkedet.

Det psykiske arbejdsmiljø og dermed arbejdsbetinget stress er omfattet af arbejdsmiljøloven. Udgangspunktet for det arbejde, der foregår på det her område, er den fælles forståelse, der er og har været mellem arbejdsmarkedets parter om, at løsningen på arbejdsrelateret stress foregår på den enkelte virksomhed. Det er jo derude, problemet opstår, og det er også der, løsningen skal findes.

Vi ved jo også – og det har været sagt i debatten i dag – meget om stressen og dens årsager. Meget stress skyldes dårlig arbejdstilrettelæggelse, at den pågældende medarbejder har svært ved at overskue sin egen arbejdsmæssige situation, ikke ved, hvad der i øvrigt foregår på virksomheden, ingen indflydelse har på egen situation. Der kan være mobning på arbejdspladsen, der kan være ringe kollegial støtte, og opmærksomheden omkring de her emner kan være lille på virksomheden.

Men det er jo alt sammen noget, man kan gøre noget ved. Jeg synes, at det, der er det positive ved de senere års drøftelser af og aktiviteter omkring det her spørgsmål, er, at nu tales der om det, nu tales der højt om det, og nu er det sat på dagsordenen i de enkelte virksomheder. Det